

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. október 31.
(reformáció)

Földvári Tibor

VÉTKESEN IS AZ ÚRRA TEKINTENI

Köszöntés igéje: Zsoltár 40,6

Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszelném, de többek, semhogy elszámlálhatnám.

Énekek: 390; 393

Alapige: 2Sámuel 16,10-12

Monda pedig a király: Mi közöm van veletek, Sérujának fiai? Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki: Szidalmazzad Dávidot; és ki mondhatja néki: Miért míveled ezt? És monda Dávid Abisainak és minden szolgáinak: Íme az én fiam, ki az én ágyékomból származott, kergeti az én életemet: hogyne cselekedné tehát e Benjáminita? Hagyjatok békét néki, hadd szidalmazzon; mert az Úr mondotta néki. Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átka helyett.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, reformáció ünnepi istentiszteletén is imádatunkat és hódolatunkat akarjuk kifejezni teelőtted imádságunkban először. Méltó vagy, hogy végy tisztességet, dicsőséget és hálaadást. Urunk, te vagy a teremtő Isten, te vagy a megújító, újjáteremtő Isten.

Magasztalunk téged, hogy mielőtt az Új teremtés csodáját, az Új ég és az Új föld csodálatos állapotát elkészítéd az Úr Jézus eljövetelekor, tetszett neked és tetszik neked, hogy ha kell, akkor a te népedet megújítsad, helyreállítsad. A reformációban is ezt tetted. Áldunk, hogy a személyes életünkben is tapasztalhattuk ennek minden ajándékát. Köszönjük, hogy a gyülekezetünk-re is igaz lehet, ha szükséges, ma is reformálsz bennünket. És, hogy ez által is áldássá lehetünk az elveszett világban.

VÉTKESEN IS AZ ÚRRA TEKINTENI

Urunk, ha arra nézünk, milyen szomorú igazságok jellemzik ma is a bűnös világot, akkor ott van a szívünkben a féltő szeretet, a könnyörülő szeretet érzése. És azt kérjük, hogy adj reformációt Európának is, Magyarországnak. Ragyogtasd föl az Úr Jézus személyét, a te igédnek a nagyságát. Köszönjük, hogy akkor lehet jövője a mi népünknek is. De ha nem történik meg, tudjuk, hogy te akkor is Úrként hatalmasan, dicsőségesen megdicsőíted magadat. És köszönjük, hogy bármi is történik e földön, te ott vagy hatalmasan fölötte, mögötte.

Kérünk, add azt a hitet, amit a reformátorok is megismerhettek újra az igéből, a Szentírásból. Lássunk téged és lássuk magunkat is, a világot is így.

Köszönjük, hogy az Úr Jézusról szóló evangélium még mindig hangozhat a mi országunkban szabadon. És, hogy itt a gyülekezet közösségében ma is őt akarod felragyogtatni.

Kérünk, hogy ne unjuk meg az evangélium örömhírét. Pontosan az ellenkezője legyen, legyen vigasztalás, bátorítás, erősítés.

Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban Megtartót is adtál nekünk, ebben a világban élő keresztyéneknek. És, hogy valóban az ő eljövetele drága reménység. Add, hogy e reménységre tekintettel is őt várva újuljunk meg újra meg újra, ha kell, naponta. Köszönjük a naponkénti megtérés ajándékát is neked.

Jézusért hallgasd meg könnyörgésünket, Szentlelked és igéd által légy jelen közöttünk, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

A miniszterelnök úrnak a tegnapi reggeli beszámolóját visszahallgatva a Kossuth Rádióban, olyan bátorító volt a végén néhány mondatban azt is meghallani, hogy ő is református emberként utalt a reformációra. És amit különösen is ki akart emelni, a megújulás, hogy szükség van erre Isten népének, illetve utalt a bibliafordításra, mit jelent a magyar népnek is a magyar nyelv szempontjából is a Károli fordítás. És amikor ő is utalt erre, hogy a reformáció hirdeti a megújulást, akkor ő elsősorban arra gondolt, hogy ez fontos az egyházban, az ő egyházában is, ahova ő tartozik – így mondta –, és előtte rengeteg szomorú esemény, amit a testvérek is ismernek, ismertek.

És az ember érzi, hogy bárcsak lenne újra ébredés, bárcsak lenne ugyanaz a reformációs lelki megújulás, helyreállítás, ami most már több mint 500 esztendővel ezelőtt történt. De ez is csak akkor történhet, ha valóban ismét az Ige lesz tekintélyé, a Szentírás a helyére kerül. Az *egyedül a Szentírás* reformatori hitvallását továbbra is vallanunk kell különösen is. Az igehirdetés során pedig fontos lenne látni a bibliai történet alapján, hogy a világban is csak akkor lesz megújulás, akkor lehet helyreállítás a szó lelki értelmében is, ha Isten népe komolyan veszi, hogy neki valóban folyamatosan szüksége van reformációra személyesen is meg közösségként is.

Amikor ez a szó hangzik és szoktuk mi is használni, megújulás, megújítás, ez csak akkor lesz helyes a bibliai gondolat szempontjából, ha arra gondolunk, amit akkor szoktunk mondani, ha valamit megjavítunk: jobb, mint új korában. Tehát nem valami új jött létre, hanem egy régi helyreállt és olyan lett, ami eredeti állapotában, új korában jellemezte. Emlékszünk, a reformáció erre utal: a Szentírás alapján visszaállni az eredeti állapotba. A megújulás ilyen értelemben megújulás. Ha nem ilyen, akkor minden más lesz, de nem a Szentírás szerinti élet, Isten szerinti közösség, hívó nép élete. Ilyen szempontból én szeretem ezt a szót használni: helyreállítás, helyreállítani.

Mit kell helyreállítani? Először is, hogy kinek tartjuk Istent és kinek tartjuk magunkat. És ki kell emelni, hogy most elsősorban mint Isten népe. Mert ha az Úr a világban ad megtérést, ébredést akár, a reformációban is történt ilyen, akkor nagy méretekben megvalósulhat Istennek az áldó kegyelme e bűneset utáni világban még Jézus jövetele előtt is. De az ő népe, az ő népe az, akiken keresztül ezt munkálhatja.

Dávid történetében itt a Sémeivel való kapcsolatában ez lett fontos számmra, hogy kinek is látja Dávid, kinek tartja az Urat, Istent? Ha pedig ilyennek látja, tartja, akkor önmagát is egészen más beállításba helyezi, mint például az emberei, az ott levő, őt nagyon szerető emberei is gondolták.

Eszembe jutott ezt a történetet olvasva és elmélkedve, elcsendesedve rajta Luthernek az az élménye, hogy mivel ő neki sajnós az akkori egyházi tanítás által is képviselt nagyon hamis szent és ítélő Istenről való képe, gondolata volt, ezért ő önmagát, ha magára tekintett – pedig ő szinte a legszentebb életet élte ott a többiek között –, szörnyen nyomorult, elveszett embernek tartotta, és rettegett Istentől. Egyáltalán nem olyannak látta Istent – és így önmagát sem –, amilyenek azután tehette, miután végre a Bibliát megismerte. De ami még fontosabb, bibliaolvasása során megismerte az Úr Jézusban, Jézus Krisztusban a Megváltóját, Szabadítóját.

Onnantól fogva számára a folytatásban is lehettek a Kísértő rettenetes támadásai. A róla készült filmben – amit egyébként ajánlok mindenkinek, ha még nem nézték meg –, annyira jól visszaadják ilyen hollywoodi feldolgozással is, hogy a Kísértő támadhatta őt az ellenfelei sötét, gonosz rágalmaival vagy a saját lelkiismerete, hamis lelkiismerete vádoló gondolataival, ő bízhatott az Úrban. Az egyik legszebb jelenet, amikor prédikál a templomban és elkezdi mondani, hogy milyen támadás érhet benneteket, a Kísértő hogyan érvelhet, és mindig azt mondja: de nézz Krisztusra, lásd azt, hogy kicsoda Krisztus.

Dávid Jézus előtt élt. De ahogy halljuk itt a három bibliai versben, és ha olvastuk a napi csendességben, biztos észrevettük, valóban, Dávid milyen erős hittel ragaszkodik az Úrhoz. Pedig emlékszünk, ez a történet is annak a része, amikor most a nagyon súlyos vétke következményeit kell, hogy hordozza. Az istentisztelet üzenetében azt is látnunk kell, hogy milyenek látja

a hívó ember az Urat, akit megismert a Biblia alapján – Dávid személyében is ilyen hívó embert látunk –, amikor érzi a vétkes voltát is, érzi a nyomorúságát. És nem is csupán amiatt, aki éppen rágalmazza, hanem amiatt, hogy tudja, hogy én ki vagyok, ha nincs velem az Úr, ha nincs ott az Úr kegyelme, szabadítása. *Az egyedül kegyelemből, egyedül hit által* reformátori gondolat, *egyedül Krisztusra tekintettel*, Dávid számára is ugyanúgy igaz lehet.

Személyessé pedig itt hadd tegyem: mit jelent számodra akkor is az Úr, amikor lehet, hogy érzed vétkes voltod vagy a vétkes voltod következményeit? Milyennek látjuk akkor az Urat, ha esetleg valaki még rágalmozó módon is ma is, bennünket is, ma is támadhatna? Ha pedig az igazságnak csak az i-betűje hiányzik, emlékszünk, az már gaszág, de az az i-betű hiányzása – most jelképesen hadd mondjam – arra is utalhat, hogy az igazság tényleg az, hogy azért lenne miért megállnom az Úr előtt bűnbánattal. Vagy amikor esetleg az úrvacsorára járulás közben kicsit összeszorul a szívünk, hogy szabad-e jönnöm, mert...?

Milyennek látja Dávid az Urat, milyennek látja önmagát akkor, amikor biztos tudja, hogy bízhat benne.

A nehéz helyzet Dávid számára, a fia elől való menekülése – ez az igazán döntő –, ami még nehezebbé tette, az a benjáminita Sémeinek az átkozódó rágalmozása, amely folyamatosan és egyre ingerültebben, intenzívebben érte őt. Olyan állapotban van Dávid, amikor a mindenkori hívó ember átérzi valóban nyomorult voltát. Sémei szavaiban a megelőző versekben el is hangzik egy 'íme' szócskával, tehát a rágalmozásnak is a hangsúlya ott van, most nekünk a kijelentésben az üzenet szempontjából a hangsúly: „és ímé te nyomorúságban vagy” Dávid, és elmondja, hogy miért. És a miért, az nem igaz, az egy hamis rágalom. Mert nem Dávid volt, aki kiirtotta Saul házanépét. De az, hogy nyomorúságban van, hogy szenved, abban volt igazság. Mikor elhangzott ez a vád, hogy „mert vérszopó ember vagy” – a Károli-fordítású Bibliában ez egy nagyon szörnyű szó: vérszopó ember vagy –, emlékezhetünk, hogy Isten maga mondta neki, hogy te azért nem építhetsz templomot, mert te sok vért ontottál. Itt is volt valami igazságtartalom, ami Dávid számára lehetett volna egy keserű érzés, amennyiben nem az Úr szempontjából és az Úr kijelentése alapján látja magát, hanem egy rágalmozó hamis vádja alapján a Kísértő gondolataira hallgatna.

Azt se felejtjük el, hogy amikor az emberei mondják, illetve közülük az egyik vezető, Abisai, hogy hadd öljem meg, Dávidnak lett volna lehetősége elhallgattatni egy pillanat alatt, de ezt nem engedheti. Amikor Dávid válaszol, még az emberei is csodálkoztak, szinte biztos. Annyit mondott, hogy: – Hagyd, hadd mondja, hadd szidalmazzon. Mit tesz Dávid? Teljesen az Úrra hagyatkozik.

Megnéztem az eredeti Károli Bibliában is, és a szöveg mellett ennél a történetnél van egy értelmező megjegyzés, nagyon bátorító. Károliék azt

emelték ki, hogy lássuk meg a türelmét a hívő embernek, valamint azt, hogy hogyan szenved el a hívő ember azt a nehézséget, amibe belekerülhetett. Erre példa Dávidnak ez a története a Biblia alapján.

Dávid a kijelentésből ismerhette meg Istent. Neki is a kijelentés az ószövetségi kijelentés, ami már megvolt, illetve emlékszünk, hogy már Saul idején is, amikor üldöztetése volt, akkor ő tudta, hogy hogyan kell az Úrra hagyatkozni akármilyen körülmények között is. Gondoljunk arra, amikor a Sámuel 1. könyve 24. részében Saul elment dolgát végezni a barlangba és nem ölte meg – Dávid maga mondta –, mert az Úr felkentje. Most viszont azt hal- lani, hogy az emberei, a barátai azt mondják: – Hát hogy szidalmazhatja va- laki az Úr felkentjét, hogyan gyalázzhatja, hogy átkozhatja az Úr felkentjét? Mintha tehát lenne lehetőség megöletni Sèmeit. De nincs, mert Dávid kinek tartja az Urat? A kijelentés alapján kinek ismerte meg és a korábbi életta- pasztalata alapján is a szentírási igazságok hogyan mutatkoztak meg? Itt három egyszerű dolgot vizsgáljunk meg. Kettő különösen az Úrra vonatko- zóan, a középső pedig Dávidra vonatkozóan, de az Úr szempontjából.

Az első: az új fordítású Bibliában feltételes módban fordították a 10. versben, így hangzik: „Mert ha ócsárol, és ha az ÚR mondta neki, hogy ócsá- rolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt?” A Károliban így hallottuk: „Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki: Szidalmazza Dá- vidot; és ki mondhatja néki: Miért míveled ezt?” Az ősi nyelven az a fontos, hogy a 10. versben még ott van egy feltételes módú lehetőséget kifejező igaz- ság: ha az Úr mondta neki, ha szidalmaz, ha az Úr mondta neki. De a 11. vers végén már egyértelműen biztosan állítja: „Hagyjatok békét néki, hadd szidalmazzon; mert az Úr mondotta néki.” De ez a kettős kifejezés a két ver- sen nekem azért volt beszédes, mert a 10. versben ez a feltételes módú kije- lentés, hordozza azt a bizonytalanságot, amikor mi sem mindig vagyunk biz- tosak abban, hogy most akkor, ami velem történik, az miért is van, most az egészben hogy van benne az Úr? Ha...! És ez nem mindig olyan könnyű. Amikor ott van a 'ha', akkor a bizonytalanság érzését adhatná, ha nem az Úr- ra tekintünk. De Dávid az Úrra tekint és a 11. versben ez világosan kijön, semmi kétség nincs.

Miről van itt szó? Arról az egyszerű igazságról, hogy Dávid az Úr ítéle- tének a részeként tartja azt, ami most történik. Ha pedig az Úr ítéletének a része Sèmei szitkozódása, akkor az Úr mondta neki. A bűne következményé- nek a hordozására kész Dávid. Hamis, és rágalmozás mindaz, ami itt elhang- zik, de ami elhangzik, mégiscsak lehet az Úr eszköze abban, hogy a bűnöm következményének nehéz, az elszenvedést is vállaló hordozását át kell, hogy éljem. A Sámuel 1. könyve 26. részében olvassuk a 19. versben, amikor má- sodszor kímélte meg Saul életét Dávid, hogy ott is arról beszélt, sok minden történhet, és ha még nem is tudom biztosan, hogy az Úr az egészben hogy van benne, de én tudom, hogy az Úr a helyén van, és tudja, mit akar. Így ol-

vassuk: „Ha az Úr ingerelt fel téged ellenem: vajha jó illatú volna előtte az áldozat; ha pedig emberek: ...” – mondja Dávid a folytatásban, akkor is megvan az érve – „...átkozottak legyenek az Úr előtt, mert kiűznek most engemet, hogy ne részesülhessek az Úrnak örökségében, azt mondván: Eredj, szolgálj idegen isteneknek.” „Ha az Úr ingerelt fel téged ellenem: vajha jó illatú volna előtte az áldozat.” Dávid már ott is tapasztalta ezt, hogy az Úrra bízhatja magát akkor is, ha nem mindig érti az Urat, mert ez az Úr olyan valaki, aki bármit megtehet.

A reformációban ez a szuverenitás kifejezése. Nagyon szomorú, hogy vannak olyan lelki vezetők, akik a reformáció szuverenitásának az igei tanítását olyan negatívan állítják be ma is. Mindig is voltak ilyenek. Pedig ez pontosan azt jelzi, hogy ki az a Jézusban kegyelmesen szerető Isten az övéi számára, aki viszont feltétel nélküli hatalommal rendelkezik. Dávid éppen ezt vallja itt meg, hogy: – Én tudom, hogy az Isten, akiben töretlenül bízhatom, mégha nem is értem őt. Emlékszünk, az Ézsaiás könyve 55. részében erről maga Isten beszél: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr!” Nem mindig értjük az Urat mi sem, de azt tudjuk, hogy az Úr viszont fölötte van mindennek.

Majd olvassuk el Kálvin Jánosnak az *Evangeliumi harmóniá*-ban, tehát a Máté, Márk, Lukács evangéliuma közös magyarázatában, a Miatyánkhhoz írt igemagyarázatában a „legyen meg a te akaratod” kijelentéshez tartozó gondolatokat. A reformátor nem is annyira azt a gondolatot emeli ki, hogy milyen bátorító nekünk, hogy: – Legyen meg, Uram, a te akaratod az életemben. Éppen arról beszél, hogy ez természetes, ezt a hívő ember tudja. Hanem ebben a kérésben azt fogalmazhatjuk meg, hogy az az Úr, aki mindent irányít, mindenek fölött való, még a bűnösöket is bárhogy irányíthatja, és Uram, úgy irányítsd a világban is az embereket – én most magyarázva mondom a reformátor gondolatait.

Dávid is tudja, Sémei akármilyen gonosz módon rágalmaz, az Úr mondta neki. Természetes, halljuk, hogy itt nem az Úr a gonosz, az Úrtól nem származik gonoszság, ahogy nem olyan régen erről beszéltünk is, csendeshéten is, a Jakab levele alapján. Nem, a bűnös az megmarad bűnösnek. De Dávid tudja, hogy a bűneset utáni állapotok között bűnöm következménye hordozásának része lehet, hogy valaki tehet valamit, mert az Úr ezt akarja.

Jób ugyanezzel a hittel rendelkezett, hiszen tudjuk a történetből, hogy a Sátán támadta meg kegyetlenül Jóbot, nagyon tragikus dolgok történtek meg vele, de ő azt mondta: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!” Ez az a hit, amely látja, hogy kicsoda az Úr az övéi számára akkor is, ha nem mindig értjük. De egy biztos, hogy az Úrtól nem származik gonoszság. Épp ellenkezőleg! Minden áldás, minden ajándék tőle jövő.

Azt kell kiemelni, hogy Jób számára nagyon nehéz volt az egész tragikus helyzet, és ez nem kérdés, de ő – emlékszünk – ártatlan volt. Dávidnál

meg azt látjuk, hogy a súlyos bűne következményeit hordozva tapasztal valamit, milyen az Úr. Ezért emelem ki: Isten Dávid számára most is olyan, akire rábízhatja magát, még ha nem feltétlenül ért is mindent vele kapcsolatban talán.

És itt jön a második gondolat, hogy Dávid tisztában van azzal, hogy a bűneset utáni állapotok között a hívő ember is megmarad vétkesnek. Nyomorult, vétkes, elveszett bűnös lennék, ha nincs ott a kegyelem, nincs ott az Úr szabadító munkája naponta. Dávid számára a bűneset utáni világ lelki valósága a Biblia fényében látszik. Mikor ezt mondja, ő is használ egy 'íme' szócskát, ez itt most fontos: „Íme az én fiam, ki az én ágyékból származott, kergeti az én életemet: hogyan cselekedné tehát e Benjáminita?”

Most talán keményen hangzik majd, de én erre gondoltam hallva a mai, a mostani, e héten történt dolgokat. Hát, ha Európában az Isten népe nincs a helyén, ha a Szentírás nincs sehol, Európában vagy akár Magyarországon is – bár reméljük, hogy itt vagyunk sokan olyanok, akik szeretnék az Úr ígéjéhez ragaszkodni –, de ha nincs Európában Isten ígéje a helyén, ha nincs Isten népe a helyén, nem lehet reformálni az Isten népét, akkor csodálkozunk, hogy a világ olyan lesz, amilyen Európában is? Ugye az egész világ- és egyháztörténelem azt hirdeti, hogy amikor az Úr népe nem volt a helyén, annak negatív hatásai lettek. Ha pedig Isten, az Úr adott reformációt több, mint 500 évvel ezelőtt is, voltak akkor is bajok, de mégis jött egy nagy megújulás, egy jövő az Úr népe számára, és az akkori idők világa számára is. Látjuk-e mi is a mai szörnyű, tragikus események közepette is, hogy az Úr a helyén van, de sajnós a bűn valósága is ott van a helyén.

És Dávid ezt emeli ki: hát, ha a fiam kerget, csodálkozunk azon, hogy egy benjáminita, aki ugye Saul rokona és ugye Saul, mint benjáminita, ő király volt, és Sémeinek ez fáj nagyon, hogy nem Benjámintörzsből van a király, és erről beszélt rágalmozó módon, nagyon gonoszul. De Dávid tudja, hogy a bűn ilyen. És amikor ezt a kifejezést használja itt a 12. versben: - „Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra...” – nyomorúságomra – ez a kifejezés fordítható így is: vétkemre. Ez azért nagyon fontos, mert a nyomorúságban benne van, hogy szenved a hívő ember, a bajokat átérzi. Lásd: rágalmozzák. De a vétkekben benne van: én most is vétkes vagyok. Nem abban, amivel rágalmoznak természetesen, de ebben a kifejezésben is Dávid arra utal, hogy a bűneset utáni állapotok között most is tudom, hogy én mit érdemelnék az Úrtól, ha nem lenne ott az ő személye, az ő kegyelme. Nem semmit nem érdemelnék, hanem minden ítéletet.

Az Isten szentségében, pontosan az Isten szentségében – és Dávid ott van mindig, most is – lepleződik le az övéinek, a hívő embernek, a közösségnek is az a vétke, az a bűne, amiről Dávid az egyik zsoltárában úgy beszél, hogy: „Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet.” Nem arról szól, hogy én most biztos, hogy valami gonoszsgot tettem, épp ellenkezőleg, ezt Dávid tud-

ja. De ugyanúgy viselkedik, mint Jób is, mert Jób azt is mondta: „Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda, vissza.” Ez is a bűneset utáni állapotok között ki lennék, ha nem lenne ott az Úr, akitől aztán fogadok mindent, ha kell, még a rosszat is. Illetve Pál apostol. Erre is már utaltunk többször, de ez annyira kifejező a Timótheushoz írt 1. levél 1. rész 15. versében. Ugye, Pál nem azt írja, hogy akik között első voltam én, és előtte azt mondta, hogy a bűnösök között, akik között első voltam én. Hanem hogy mondja? Most mondom így a magyarázat miatt: a bűnösök közt első vagyok én most is. Mert Pál apostol is tisztában van azzal, hogy éppen abban ragyog fel Istennek a kegyelme – és erről ír –, az Úr Jézus Krisztus személye az ő életében is, most is. Pedig a Timótheushoz írt 1. levelet azt már a szolgálata végén írta, utána még a 2. levelet megírhatta, aztán az Úr hazahívta –, és dicsőséges életet élt, az Úrra mutató életet. De ha magamra nézek... És emlékszünk, különösen Luther emelte ezt ki: a naponkénti megtérésre ezért van szükség, mert a vétkem lehetősége mindig ott van.

A második gondolatban tehát éppen a szuverén, a mindenek felett való hatalmas Isten, de akiben bízhatok, mert milyen kegyelmesen szerető Úr jelenlétében tapasztalja a legszentebb hívő ember és az emberek közt leg-szentebb hívő, hogy én vétkes vagyok.

De itt van a folytatás, hogy ezt akkor mondja ki, amikor így szól: „Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átka helyett.” Én csupán a magyarázatban akartam hosszabban beszélni arról, hogy mit jelent Dávid szájából ez, hogy nyomorúságom, vétkem, de ez csak egy szó itt a versben. A vers többi része az Úrra mutat, aki most már nem csupán mindenek felett való Isten, akiben bízhatom, hanem még tovább mehet, ez az Úr talán rátekin az én nyomorúságomra, az én vétkemre, „és jóval fizet nekem még ma az Úr az ő átka helyett”. Ebben meg az az érzés, az a gondolat van, az a hit, hogy én most nagyon megalázott vagyok és nem jogosan a rágalmazó szempontjából, de ha az Úr jelenlétére tekintenek, akkor hát még nem is kaptam igazán meg azt, amit érdemelnék. Hiszen ha nincs az Úr kegyelme, szabadítása, akkor én elveszett bűnös vagyok, akkor kárhozzak el. Ha a bűnösök közt első vagyok, akkor hogyhogy még élek?

De hát éppen ebben a megalázottságban, és most már nem is csupán az a hangsúlyos, hogy a vétke, súlyos vétke következményeit hordozva él át valamit Dávid, hanem hogy az Úr ilyen körülmények között is az, aki, és irántam is mit érez, és mit akar megmutatni. Ez a „netalán reá tekint az Úr”, ez nem egy bizonytalan kijelentés, hogy talán majd valami történni fog. Nem, ez egy teljes biztos. Teljes bizonyossággal vallhatja Dávid: bármi fog történni, az Úr azt fogja tenni, amit jónak lát. Ez a teljes Istenre hagyatkozás.

Ha most úgy mondtam az elsónél, hogy Istenre hagyatkoztam, az Úrra hagyatkoztam, akkor ez a teljesen az Úrra hagyatkozás az üzenet hangsúlya

miatt van. Az ő megaláztatása során az Úr munkálhatja az ő irgalmából az ő vétkének, az ő nyomorúságának az elvételét vagy akár jóvátételét. Ne felejtsük el, hogy Dávid súlyos bűne után nagyon hamar megtapasztalhatta, hogy az Úr jóvá tesz sok mindent és helyreállít. Hiszen a kis Salamon, amikor megszületett, az Úr kiemelte, hogy ő lesz majd, akit én nagyon fogok szeretni. Az Úr szeretettje Salamon. Az a kisgyermek most már elég nagy, mikor ezek a dolgok történnek. És Dávid bármikor látta a kisfiát, Salamont, tudhatta, kicsoda az Úr, aki még a gyermekem születésével is mutatni akarta, hogy milyen a kegyelem. Itt az ő embereinek mondja el nagyon bátorítón, hogy az Úr kegyelme nemcsak a bűnömre adott bocsánatot, hanem az ő szabadítása most az én megalázott voltomban is bármikor megmutatkozhat. Az ő kegyelme, az egyedüli kegyelem az olyan, emlékszünk a Római levélben az 5. részben ott a végén, a 20. versben így olvassuk, hogy „ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik”. Dávid erről tesz bizonyosságot. Jót visszafordít, jót visszatérít.

Sémei azt mondta: megfizet az Úr neked – visszatéríti az Úr neked Saul házának a kiirtását. Dávid ugyanezt a szót használja: igen, megfizet az Úr nekem, visszatérít az Úr nekem, de nem úgy, ahogy a rágalmazó mondta, hanem úgy, ahogy a Szentírásban, Isten szavában, Isten szabadító művében már eddig is megismerte.

Most is fontosnak tartom azt kiemelni, hogy a Római levél 8. részének a 28. verse, a teljes vers nemcsak addig szól, hogy: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van,...” Hanem úgy fejeződik be: „... mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” – azaz elhívottak. Az isteni örök szeretet, kiválasztó szeretet, predestináció. De testvérek, halljuk, hogy az isteni kiválasztó szeretetnek, az örök isteni szeretetnek a valósága, amely megmutatkozott Jézusban számunkra különösen, és öröktől fogva szerette az Úr az övéit. És mi történik a folytatásban a Római levél 8. részében? Azt látjuk, hogy az ilyen módon szeretettek azért tudhatják, hogy minden a javukra van az életükben, mert az Úr gondoskodik is róla, hogy minden a javukra legyen. Ebben pedig az Úr használ olyan életutakat, körülményeket, amikor az Úr népe talán szenved, akár a bűne következményét is szenved. De ott is végig Isten szeretetének a valósága és Jézus személye, hiszen a 32. versben van az a nagyon drága kijelentés, hogy: „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?”

Dávidnál a megalázkodása és ez a hitvallása ezt erősítette meg: „Nem látlan reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átká helyett.” Nem az isteni, ítélő, haragos szem tekint rám, hanem az az Isten, aki eddig is az Uram volt és aki tudom, hogy jóval fizet még ma az ő átká helyett. Egyáltalán nem átkot, nem a vétkem miatti jogos átkot fizeti, hanem a jót.

Isten jósága, Isten kegyelme. Miért? Hol van a hívó ember bűne? Hol van a hívó ember vétke? Mert Dávid így mondta: az én vétkemre talán rátekinthet az Úr. Igen ám, de Dávid nemcsak magán látja már a vétket, hanem ő is tudhatta, hogy ezt a vétket az Úr elvette. Dávid is tudhatta a messiási ígéretetek miatt, az áldozati törvények, szertartások miatt, hogy igen, azért veheti el az Úr a vétkeket és azért változtathat mindent jóvá, mert valaki majd elhordozza. És ott látjuk az Úr Jézuson a bűnünket, nemrég olvastuk is a Korinthusi 2. levélben, a vétkünket pedig a Galata levélben. Ott van az Úr Jézus személye. Jézusban felragyog számunkra, hogy ki az a szuverén Isten, aki öröktől fogva kiválasztott, aki mindent elvégzett a teremtés óta, sőt a bűneset óta is, és az övéit minden bűnük, vétküik ellenére, meg a bűn következményei közepette is megtartja. Dávidot alázatra is tanította Isten, ez nem kérdés, de olyan bátorító, hogy „Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad”. Ez a kegyelem Jézusban valóság lett nekünk is.

Azt akarom még kiemelni a végén, hogy az új fordítású Bibliában ez a „még ma” kijelentés a szidalmazás idejére vonatkozik. Ott úgy fordítja, hogy az Úr nekem jóval fizet az ő ma elhangzó átká helyett. De a Károli fordítás azért fontos most, mert a kifejezés erre is utalhat – sőt! –, hogy a „még ma” az inkább az Úr szabadításának a végbemenetele ideje kijelentése. Mert arra utal, hogy Dávid megvallja, hogy Isten ma is adhat szabadítást.

Hogyan tapasztalta meg a folytatásban a szabadítást? Arról olvastunk, ugye a 14. versben, hogy fizikailag is és lelkileg is egyaránt felfrissülhettek, megnyugodhattak. Károliban így van: „Eljutott annak utána a király és az egész nép, mely vele volt, Ajefimbe, és ott megnyugovék.” Egy idő után ugyanis már Sémei szidalma nem hangozhatott, meg az ő gonoszsága, mert már nem volt olyan helyzetben, hogy biztonságosan rágalmazhatta volna a királyt. Azért csak tartott a Dávid embereitől Sémei. Egyszerűen egyszer csak csend lett, nem volt többé ez a szidalom, ilyen értelemben adott az Úr szabadítást. Még mindig el kellett szenvednie Dávidnak a rágalmakat ezután is, de csak egy ideig már. Aztán fizikailag is felfrissültek. Később még jobban, amikor Mahanaimba érkeztek. Azután még harcolni kellett. Még sok minden történt, de Dávid tudta, az Úr szabadítása, az nem valami távoli. Én a Károli fordításnak a hangsúlyát ezért szeretném így kiemelni, hogy az az Úr, aki jóval fizethet nekem, az még ma megteheti.

Már csak azért is fontos ez, mert hát nekünk a még ma, ez az Úr eljövételét is hirdeti. Dávidnak is hirdette egyébként, ő is várta a Messiást. Mi meg aztán még inkább. És ha Jézus ma jön el, akkor ma következik be mindaz, ami nekünk reménység. De ha nem ma jön el Jézus, akkor a földi bűneset utáni állapotok között valósítja meg az Úr az ő szabadítását.

A 3. Zsoltárban, amiről hallottuk, hogy az Absolon elől való menekülése során írta le Dávid az Úr Lelkétől vezetve, a végén, a 9. versben így van a hatalmas hitvallása Dávidnak: „Az Úré a szabadítás; legyen a te népeden a

te áldásod.” Az Úré a szabadítás, a te népeden az áldásod. Az Úrhoz tartozik ez, akkor a te népeden ez van. Ez itt is áll. Nem tudjuk, hogy mikor írta le Dávid ezt a zsoltárt, de a zsoltár üzenete ebben a történetben is felhangzik. Az Úré a szabadítás. Még nem tapasztalom minden tekintetben, de az nem probléma, hát tudom, ki az Úr. Magamat is, a vétkeket is őrá tekintve láttam, látom most is, hát akkor az Úr az ő áldását adja. Nem az átkot, nem Sémei átka valósul meg, hanem az Úr áldása. De az Úr áldása – ahogy mondtuk épp a Római levél alapján is – nemcsak úgy a semmiben, hanem éppen abban az Úr Jézus Krisztusban, akivel együtt mindent ad az Úr az övéinek. Dávid számára is Jézus Krisztusban a messiási ígéret szempontjából lehetett valóság, ki az az Isten, akire teljes mértékben rábízhatja magát még akkor is, ha fáj talán a vétkek tudata, érzése, igazságtalan rágalom hangzik, de az Úr jelenlétében a hívő ember tisztulni akar, megtisztulni, megújulni, reformálódni. És ezt az Úr tudja.

Ezzel a hittel, egyedül ezzel a hittel bízhatunk mi az Úrban, és a jövő szempontjából a reménység a még mában valósulhat meg. Erre a hitre hadd bátorítson téged is és engem is az Úr szava. Ha még a te vétkeid rajtad van, mert nem hiszel Jézusban, aki talán online módon veszel részt az istentiszteleten. Akkor miért nem hiszed el, hogy Jézus Krisztusban bűnbocsánatot kaphattál, szabadítást, és új életed lehet. Ha pedig az Úrei vagyunk, a Sátán minket is támadhat, kísérthet ebben a világban is, de az Úrra tekintve tudjuk, volt, aki elhordozta a vétkeinket és Jézus Krisztusban Isten az ő áldását, szabadítását nemcsak megígérte, hanem meg is adta. Most már csupán végbe viszi, egészen Jézus eljöveteleig.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, magasztalunk azért téged, hogy a messiási ígéret beteljesedett, az Úr Jézus legyőzte a Sátánt, a Kísértőt, az asszony magva győzelmet aratott, ahogy már ott az Éden kertjében kijelentetted.

Áldunk, hogy Dávidék is ebben a drága hitben lehettek, bízhattak te benned. És ahogy Dávid életét olvassuk a napi csendességek során, valóban annyira látszik, hogy ő is kegyelemre szoruló elveszett bűnös volt mindig is, de olyan nagy dolog, és ajándék látni a te kegyelmed munkáját az ő életében.

Hadd adjunk hálát, hogy a mi életünkben is igaz ez. Te is annyi hamiságunkra, bűnünkre adtál szabadítást, egyáltalán megismerhettünk, hozzád térhettünk.

De bocsásd meg, kérünk, amikor esetleg ránk terhelődött a bűnösség tudata vagy a bűnünk következményének valami fájdalma, és nem tudtunk igazán rád tekinteni, benned örvendezni.

Arra kérünk, hogy akik ismernek bennünket a családban is, a munkahelyen, itt a közösségben, hadd láthassák azt a drága bizalmat, örömet, amit itt

VÉTKESEN IS AZ ÚRRA TEKINTENI

a Dávid szavaiban a nagyon nehéz körülmények ellenére is, között is hallhatunk.

Köszönjük, hogy az Úr Jézusban van a mi megtartatásunk. Kérünk, hogy éppen az ő isteni személyének a jellemzői látszódjanak a mi életünkön is a krisztusi életben.

Add, hogy reménységünk is hadd legyen tebenned. A mában is, amikor lehet, hogy vannak nagy kérdések vagy nem értünk sok mindent, hogy te mit akarsz tenni. Kérünk, hogy a reménység is segítsen bennünket bízni tebenned teljesen. És add, hogy egymást is hadd tudjuk így bátorítani. Köszönjük, hogy ez lehetséges.

Szeretnénk a magyar népünk számára is áldássá lenni. Ha kell ezért reformálj bennünket, állíts helyre. És kérünk, hogy a mi népünknek is adj hozzád térést. És bárcsak Európában is lenne ismét reformáció. Köszönjük, hogy te adhatsz. Mi ezt kérjük.

Kérünk, hogy a határon túl levő magyaroknak is, lelki testvéreinknek különösen is áldásodat adjad szabadításodban, megtartó kegyelmedben. Köszönjük, hogy ha Kárpátalján még mindig van baj a háború miatt is, de most is kérhetjük, hogy vess véget annak a háborúnak ott.

Kérünk, hadd lehessen azoknak a testvéreinknek, akik a mostani vírus-helyzet miatt hordoznak nehéz terheket, akár testi, akár lelki terheket, a te kegyelmed jelentsen békességet, megnyugvást tebenned. És kérjük, hogy testileg is erősítsd őket, segíts a betegség hordozásában.

Az orvosoknak, ápolóknak pedig hadd kérjük, adj erőt, lelki erőt is, és fizikait egyaránt. Ők is hadd lehessenek eszközök a te kezedben.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézus érdeméért.

Ámen.

393. ének

1. Ne csüggedj el, kicsiny sereg, Ha rád zúdul vad ellened, Hogy végképp összetörjön; Bár elpusztításodra tör, Gond, kételkedés mit gyötör? Nem lesz ez így örökkön! Bízzál: ügyed az Istené, Népét ő el nem ejtené: Ő áll majd bosszút érted; Ő állít Gedeont melléd, Általa harcodbán megvéd, Szent igéjét és téged.

2. Él az Úr, áll ígérete: Ördög s világ minden csele Megszégyenül mirajtunk! Vélünk az Úr, mi ővele, Végtelen az ő ereje: Győzelmet kell aratnunk. Krisztusunk, segélj, el ne hagyj, Pártfogónk végig te maradj: Oltalmaz neved által, Hogy mint hú nyájad, teneked Zenghessünk dicséreteket Víg, boldog hál'adással!